

Arrest

nr. 75 290 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2010 meldt verzoeker zich aan bij het stadsbestuur van Gent om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden. Verzoeker wordt diezelfde dag in het bezit gesteld van een melding van aanwezigheid (bijlage 3ter).

1.2. Verzoeker dient op 8 juli 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige meewerkend vennoot. Op 26 augustus 2010 verkrijgt verzoeker zijn inschrijving (bijlage 8).

1.3. Bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Gent van 12 oktober 2010 wordt het faillissement vastgesteld van de firma Dem GCV.

1.4. Op 9 juni 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van G.. G. T. {...}

geboren te Avren, op(in) 09.08.'971

van Bulgarije nationaliteit,

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

Op 8/7/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige bij de firma DEM met ondernemingsnummer 818087607. Op 26/8/10 verkreeg betrokkene een inschrijving bij afgifte van de bijlage 8. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma DEM failliet is verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Gent op 12/10/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld. telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld.

Uit dit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene aandelen van de firma DEM kocht op 2/7/10.

Vervolgens deed hij een aanvraag als zelfstandige op 8/7/10. Op 14/7/10 verkocht hi deze aandelen opnieuw aan de zaakvoerder. vervolgens bekam hij zijn inschrijving op 26/8/10

Voor zover betrokkene als aandeelhouder wel degelijk meewerkend vennoot is geweest (wat zeer onwaarschijnlijk is gezien betrokkene amper twee weken aandeelhouder is geweest), moet worden vastgesteld dat betrokkene reeds geen aandeelhouder meer was sinds 14/7/10 en dus bezwaarlijk nog een zelfstandige activiteit had op het moment dat zijn bijlage 8 werd verstrekt op 26/8/10. Betrokkene heeft deze informatie echter achtergehouden en maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit verdere lezing van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt alsook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

"De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

"Betrokkene maakte gebruik van achterstaaide documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsrecht van de burger van de Unie"

1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd. (cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Machelen 2002, 51) .

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers geïnsinueerd dat de documenten van verzoeker 'achterhaald' zouden geweest zijn, terwijl verzoeker alle, hem gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, waardoor hij terecht een inschrijving ontvangen heeft (zoals voorzien wordt in de Vreemdelingenwet).

Verzoeker heeft zijn zelfstandige activiteit duidelijk stopgezet NA het indienen van alle vereiste documenten (op 14/07/2010, terwijl alles reeds op 08/07/2010 werd ingediend en verzoeker sinds 02/07/2010 als zelfstandige beginnen werken was), zodat het absoluut niet duidelijk is op welke criteria verwerende partij zich steunt om tot de besluit te komen dat de documenten 'achterhaald' zouden zijn.

De motivering is derhalve onjuist;

Het is ook allerm minst duidelijk welke criteria door verweester gebruikt zijn of hoe die geïnterpreteerd werd of zouden moeten worden.

Het is alleszins heel onkies om aan verzoeker eerst rechtmatig een inschrijving te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 18 maand ineens te stellen dat die inschrijving verkregen zou zijn op basis van "achterhaalde" documenten!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2./

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.N. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLiet, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de inschrijving en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 18 maanden nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Het is verzoeker een raadsel waarom verweester plots van oordeel is dat zijn documenten nu ineens achterhaald zouden zijn, terwijl ze medio 2010 zonder enig probleem aanvaard werden.

Er wordt nergens een bewijs verstrekt van de beweringen van verweester.

Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

Er ligt ook nergens een veroordeling en/of dagvaarding voor.

Verweester beperkt zich tot het vermelden van een "onderzoek", zonder meer.

3./

Verwerende partij lijkt verder een aantal algemene veronderstellingen te maken over mogelijke "misleiding" in hoofde van verzoeker.

Niet alleen wordt een dergelijke 'misleiding' op geen enkele manier bewezen, verwerende partij dient op de eerste plaats geen veronderstellingen te maken, maar de individuele situatie van verzoeker grondig te analyseren, alvorens een beslissing te nemen.

Zij dient zichzelf minstens te plaatsen op het ogenblik van het indienen van de documenten en de bedoelingen van verzoeker op dat ogenblik te onderzoeken.

Uit alles blijkt dat verzoeker alleen maar goede bedoelingen had en zij de wet strikt heeft nageleefd.

Nergens in de bestreden beslissing wordt aangetoond dat de door verwerende partij gegeven argumenten voldoende draagkrachtig zijn om de beslissing te verantwoorden, zoals vereist wordt door de aangehaalde artikelen.

Hierdoor is het thans voor verzoeker allerm minst duidelijk waarom de bestreden beslissing genomen werd.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen

of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerder de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar rechtspraak van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige zaak:

" Uit aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat verzoeker op 3 december 2009 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige en het bewijs leverde dat hij op dat ogenblik aandelen had in een Belgische vennootschap en een stuk aanbracht waarin werd gesteld dat hij toen optrad als meewerkend vennoot. Op basis van deze stukken werd de aanvraag van verzoeker dezelfde dag ingewilligd en werd hem een verklaring van inschrijving afgeleverd. Uit aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker zijn aandelen in de vennootschap op 8 december 2009 verkocht.

De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker gebruik maakte van "achterhaalde documenten" - hetgeen impliceert dat de documenten waarover het bestuur beschikte op het ogenblik dat de verblijfsaanvraag van verzoeker ingewilligd werd niet langer de toen actuele situatie van verzoeker weergaven - vindt dan ook geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Het gegeven dat verzoeker nadat zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving was ingewilligd op 24 december 2009 een elektronische versie (E-kaart) ontving van het hem op 3 december 2009 verstrekte document, waaruit bleek dat zijn aanvraag ingewilligd werd en hij toen niet zou hebben aangegeven dat zijn professionele situatie gewijzigd was - waarbij verweerder lijkt voorbij te gaan aan het feit dat de overdracht van de aandelen van verzoeker gepubliceerd werd in het Belgisch Staatsblad - laat op zich ook niet toe te besluiten dat de door verzoeker voorgelegde documenten "achterhaald" waren op het ogenblik dat een standpunt werd ingenomen over de aanvraag.

Daargelaten de vraag of verzoeker zijn verblijfsrecht niet verkreeg op basis van bedrieglijke constructie, moet worden gesteld dat hij terecht aanvoert dat niet blijkt dat de door hem aangevoerde documenten 'achterhaald' waren op 3 december 2009, zijnde de datum waarop hij zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende en deze aanvraag ingewilligd werd, en dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op een incorrecte beoordeling van de feiten".

(cfr. RvV nr. 67 603, 30 december 2011, www.rvv-ccf.be)"

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan.

Waar de verzoekende partij aldus inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker gebruik maakte van *“achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden.”* Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 8 juli 2010 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige meewerkend vennoot en het bewijs leverde dat hij op dat ogenblik aandelen had in een Belgische vennootschap en een stuk aanbracht waarin werd gesteld dat hij toen optrad als meewerkend vennoot. Op basis van deze stukken werd de aanvraag van verzoeker op 26 augustus 2010 ingewilligd en werd hem een verklaring van inschrijving afgeleverd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker zijn aandelen in de vennootschap reeds op 14 juli 2010 overdroeg, dit is bijgevolg vóór de datum waarop beslist werd over de verblijfsaanvraag van verzoeker. De motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker gebruik maakte van *“achterhaalde documenten”* – hetgeen impliceert dat de documenten waarover het bestuur beschikte op het ogenblik dat de verblijfsaanvraag van verzoeker ingewilligd werd niet langer de toen actuele situatie van verzoeker weergaven – vindt dan ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekers betoog dat het onduidelijk is op welke grond de bestreden beslissing werd genomen, kan gelet op de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, geenszins gevolgd worden.

2.4. Verzoeker stelt in essentie dat het onkies is om hem eerst een inschrijving te geven en daarna dit document af te nemen gelet op het tijdsverloop van 18 maanden tussen de inschrijving en de bestreden beslissing. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat verweerder gerechtigd is om, overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, te controleren of een burger van de Unie, nadat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten verder voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarden en dat indien dit niet het geval is verweerder een einde kan stellen aan dit verblijfsrecht. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer dit verblijfsrecht verworven werd op basis van fraude die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht.

2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker wist of behoorde te weten dat indien hij zijn zelfstandige beroepsactiviteiten, op basis waarvan hij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kon laten gelden, stopzette en hij een beroep deed op achterhaalde documenten op het ogenblik dat zijn verblijfsaanvraag nog in onderzoek was dit tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht kon leiden. Aangezien verweerder vaststelde dat verzoeker gebruik maakte van achterhaalde documenten, en dit gegeven pas na onderzoek van de toestand van verzoeker aan het licht kwam zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier en naar welk onderzoek uitvoerig wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat er geen nieuwe informatie was die een wijziging van zijn verblijfsstatus kon verantwoorden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt voorts wel degelijk dat verzoeker op intentionele wijze de overheid misleid heeft nu hij, voor het treffen van de beslissing waarbij hem verblijf werd toegekend, nagelaten heeft de overheid in te lichten van het feit dat de documenten die hij bij zijn verblijfsaanvraag had gevoegd, achterhaald waren op het ogenblik dat hij zijn verblijfstitel verkreeg.

Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.6. Verzoeker kan daarnaast niet voorhouden dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en gebruikt te maken van de mogelijkheden om misbruiken van de verblijfsreglementering te bestrijden. Hij maakt namelijk niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het feit dat

verweerder niet onmiddellijk optrad nadat verzoeker zijn aandelen overdroeg laat niet toe te besluiten dat verzoeker mocht verwachten dat verweerder geen toepassing meer zou maken van de in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen. Verweerder kon voormelde wetsbepaling immers slechts toepassen nadat uit onderzoek was gebleken dat verzoeker gebruik maakte van achterhaalde documenten om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient vastgesteld dat de feitelijke gegevens die ten grondslag liggen aan de geciteerde rechtspraak verschillend zijn van deze die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig beroepen op deze rechtspraak.

Een schending van het vertrouwensbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit middel luidt als volgt:

“Dit beginsel wordt op 2 wijzen door de administratieve overheid geschonden.

1./

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) .

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu duidelijk vaststaat dat verzoeker alle gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, zodat hij recht had op het ontvangen van een inschrijving. Van verzoeker kan moeilijk meer gewenst worden dan om alles wat hem gevraagd wordt op tijd in te dienen.

Het is niet consistent dat het verblijfsrecht van verzoeker thans, op grond van diezelfde documenten, ineens beëindigd wordt.

Hoewel verzoeker aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en hij op die manier derhalve de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet geschonden heeft, riskeert hij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerder, uitgewezen te worden.

Het spreekt voor zich dat verzoeker hierdoor ernstige schade lijdt.

Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoeker schade berokkend.

De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen.

2.1

Bovendien vertoont de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid, daar waar het enerzijds duidelijk stelt dat de documenten op 08.07.2010 ingediend werden en verzoeker pas op 14.07.2010 zijn zelfstandige activiteit beëindigd heeft en het anderzijds stelt dat de ingediende documenten "achterhaald" zouden zijn.

Men dient zich immers te stellen op het ogenblik dat de documenten werden ingediend om de actualiteit ervan te beoordelen.

Vanaf het moment dat verzoeker zijn zelfstandige activiteit heeft stopgezet werden alle overheden hiervan verwittigd.

Verzoeker heeft derhalve op correcte wijze de administratie ingelicht over zijn toestand en op elk ogenblik zijn actuele situatie te kennen gegeven en gestaafd zodat er geen sprake kan zijn van enig achterhaald document.

Het is verzoeker derhalve een raadsel hoe er sprake zou kunnen zijn van enige kwade trouw of fraude in zijn hoofde (zoals geïnsinueerd wordt door verweerster).

Ook hieruit blijkt dat de zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd."

2.8. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verwerende partij mag aldus verwachten dat verzoeker de meest recente informatie bijbrengt en ook latere wijzigingen meedeelt.

In casu blijkt dat verzoeker reeds op 14 juli 2010 zijn aandelen in de Belgische firma had overgedragen doch heeft nagelaten dit gegeven mee te delen aan de administratie en derhalve bewust relevante informatie heeft achtergehouden met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht. De administratie heeft aldus op basis van achterhaalde gegevens – waarvan verzoeker wist dat deze achterhaald waren – op 26 augustus 2010 beslist om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen. Pas na onderzoek naar de feitelijke omstandigheden van verzoekers situatie is aan het licht gekomen dat verzoeker op het ogenblik van de toekenning van zijn verblijfsrecht niet meer voldeed aan de voorwaarden daartoe zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten om een verblijfsrecht te verwerven en aldus op intentionele wijze de overheid misleid heeft. Verzoekers betoog dat hij zelf de administratie heeft ingelicht over zijn actuele toestand voor het treffen van de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag werd ingewilligd vindt geen steun in het administratief dossier.

Zoals reeds hoger gesteld impliceert de motivering van de bestreden beslissing – met name dat verzoeker gebruik maakte van "achterhaalde documenten" – dat de documenten waarover het bestuur beschikte op het ogenblik dat de verblijfsaanvraag van verzoeker ingewilligd werd niet langer de toen actuele situatie van verzoeker weergaven. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is, kan niet worden gevolgd.

Gelet op deze vaststellingen kan geenszins sprake zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerder.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.9. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vermoeden van onschuld en van de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Het "onderzoek" waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, is verzoeker volkomen onbekend.

Meer nog: hij is nooit, door geen enkele dienst, ondervraagd geweest over zijn verblijfsstatuut.

Hij is dus nooit betrokken geweest bij dat onderzoek.

Verzoeker heeft hier desbetreffend nooit verweer tegen kunnen voeren, noch heeft hij dit onbekende en enigmatische "onderzoek" ooit kunnen bestrijden of hierover tegenspraak kunnen voeren.

Toch meent de bestreden beslissing reeds voldoende elementen voorhanden te hebben om hem te laten verwijderen op grond van het voorleggen van 'achterhaalde' documenten.

De administratieve overheid baseert zich hiervoor aldus louter op een vooralsnog onbekend onderzoek, waaruit (voor zover verzoeker kan afleiden) absoluut niets met betrekking tot hem en zijn toestand kan afgeleid worden!

Evenwel geldt hier het vermoeden van onschuld.

De bestreden beslissing heeft niet eens afgewacht of er al dan niet een mogelijke "vervolgning" van verzoeker komt om de beslissing aan de verzoeker te betekenen.

Toch en zonder te motiveren waarom het vermoeden van onschuld en de procedureregels mogen worden genegeerd, acht de bevoegde administratieve overheid het nodig om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan iemand, die steeds de wetgeving heeft nageleefd.

10

Verzoeker heeft bovendien tijdens de betekening van de besteden beslissing nooit uitleg gekregen wat hem al dan niet ten laste werd gelegd, zodat hij onmogelijk kan volgen wat er gebeurt en waarom hij plots een beslissing om het grondgebied te verlaten krijgt.

Hij heeft dus nooit de kans gehad om zich te verdedigen tegen zowel dat onderzoek als tegen het nemen van de bestreden beslissing en tegen de mogelijke, nog steeds onduidelijke redenen die aan de basis hiervan liggen, zodat zijn fundamentele rechten inzake geschonden zijn.

Immers, tegen iemand kan een ernstige maatregel worden genomen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid geboden wordt om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (o.m. R.v.St. THYS, nr. 24651 van 18 september 1984; GRAVET nr. 88547 van 30 juni 2000; TOUNE, nr. 86190 van 23 maart 2000; NEW SUCCES en PUT, nr. 97343 van 30 juni 2001).

De bestreden beslissing steunt derhalve op een schending van de rechten van verdediging.

In casu kan niet anders worden beslist dan dat het middel gegrond is."

2.10. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nogmaals op dat verweerder gerechtigd is om, overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, te controleren of een burger van de Unie, nadat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten, verder voldoet aan de in de wet gestelde voorwaarden en dat indien dit niet het geval is verweerder een einde kan stellen aan dit verblijfsrecht. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht wanneer dit verblijfsrecht verkregen werd op basis van fraude die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht. In voormelde wetsbepalingen is niet voorzien dat een beëindiging van dit verblijfsrecht pas mogelijk zou zijn nadat de betrokkene voorafgaand de mogelijkheid zou geboden zijn om zijn verweermiddelen te laten kennen.

In de mate dat verzoeker lijkt te willen verwijzen naar de hoorplicht moet worden gesteld dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen en voor de betrokkene nadelige beslissing kon afhouden. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij informatie van die aard had kunnen verstrekken (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Het vermoeden van onschuld verhindert niet dat het bestuur gebruik maakt van zijn wettelijk recht om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wanneer na grondig onderzoek blijkt dat verzoeker door het plegen van fraude in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel.

Het derde middel is ongegrond.

2.11. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Het gevolg van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dat verzoeker thans dreigt niet tewerkgesteld te kunnen worden als arbeider omdat hij geen Belgische verblijfsdocument meer heeft, terwijl hij altijd alle regels heeft nageleefd.

Dit blijkt duidelijk uit de verklaringen van de potentiële werkgevers van verzoeker (stukken 2 en 3).

De aangevochten beslissing is dan ook onevenredig aan het nagestreefde doel."

2.12. Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van het evenredigheidsbeginsel aan. Immers blijkt dat verzoeker op basis van achterhaalde documenten een verblijfsrecht verkregen heeft en aldus de Belgische overheid intentioneel misleid heeft teneinde verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker kan zich niet beroepen op zijn eigen frauduleus gedrag dat geleid heeft tot het verstrekken van een verblijfsrecht

om, wanneer de fraude ontdekt wordt en zijn verblijfsrecht rechtmatig beëindigd wordt, zich thans te beklagen over het feit dat de bestreden beslissing hem arbeidsmogelijkheden ontzegt.

Er moet daarenboven worden benadrukt dat de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurlijke beslissing hoe dan ook dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen en dus geen rekening kan houden feiten die zich hebben voorgedaan nadat de bestreden beslissing werd genomen (RvS 30 maart 1994, nr. 46.794).

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER